

ΧΑΒΙΕΡ ΔΕ ΔΙΟΣ: «ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ, ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ» / JAVIER DE DIOS : “THEATRE IS NOT CONFESSION; ABOVE ALL, THEATRE IS COMMUNICATION”

 thessculture.gr/synenteyxeis/chavier-de-dios-to-theatro-den-einai-exo/

22 January 2023

THESSNA ..., ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

By ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

163

Συνέντευξη: Ευθύμιος Ιωαννίδης

Javier De Dios is a writer, philologist, director and professor. Many of his plays from his wide theatrical production have been translated into other languages. He is an accomplished man of the theater. During this period, the play “Prague” directed by Themis Theoharoglou is staged at the NTNG. We contacted him and he very kindly answered the questions we asked him!

1. Graduated in Philology from the University of Madrid, you have worked as a teacher of Language, Literature and Performing Arts in public centers, however, you have been absorbed by the theater. What was really the trigger to get involved in the magical world of playwriting?

I have always been a regular theater spectator and reader. And I have been always interested in theatre as student, not only during my studies but also in my adult and professional life. I even remember that my first writings, when I was very young, were in the form of short plays. But it was the creation of my own company, La Barca Teatro, in 1996, which definitively pushed me into dramaturgy. My career as a playwright really began with La Barca Teatro, for a long time I wrote my texts for the actors of this stable company, although I also taught playwriting at University and wrote texts for other companies. La Barca Teatro was the place where I was absolutely free to test and direct my plays. *Prague* is one of these plays I wrote and directed with La Barca's team.

2. I wonder, do you have a particular writing method, or does the writing itself draw you in? How much do the wants and demands of the large readership you have created affect the writing of your works, and how free do you feel in the writing process?

Freedom during the writing process is essential to me. The main idea, what I want to communicate with my work, gradually marks the structure and development of the play, so I never start writing with a closed or complete scheme about how the play is going to be at the end of the procedure. The play has to be alive and grow up by itself. The plot

and the characters has to be revealed as I write them. Of course, there comes a time when all the elements are well defined, but that doesn't happen at the beginning. Writing is a discovery. I think that this is coherent with the idea of writing what I actually need to write. I can't give up this idea: to write what I need. Even when I accept commissioned works, I need the theme to connect deeply with my own contradictions, conflicts and emotions. If at first it doesn't, I look for the questions and perspectives that touch me so deeply that I feel involved with the project. I'm not saying that I have to talk about me, but that I need to feel that the characters, the plot, the situations, the dialogues... all them come from me, that they are undoubtedly mine. If not, I would think that I'm not honest with the audience.

3. In your works, the heroes first of all carry the truth as a precious treasure. How ready does Greek society, with so many suspensions and dysrhythmias that plague it, seem to shoulder the burden of the truth of things?

All societies have their own conflicts and, as you say, their dysrhythmias. As we all know, since its origins theater has served to confront society with its taboos and contradictions. I like that idea. It is true that, generally, my main characters defend their own truth in the face of impositions, but they do so as part of their way towards knowledge. They discover as they live that masks have to fall and lies have to be exposed, as individuals and as a society. It is necessary to look directly in the mirror, no disguises are accepted. And then and there, in front of their mirror, the questions arise and the truth, their truth, maybe is revealed. As playwright, I don't have answers but I do have many questions about ourselves and our world. And theater is an excellent vehicle to raise them. And to share them. This is one of the main and great lessons your classic theater taught us.

As far as Prague is concerned, its universal truth connects not only with emotions, but with human and civil rights. In a democracy, it is not possible to avoid them. The greatness of democracy, which we must defend, is that it guarantees that as citizens we all have the same rights. And I believe that we have to maintain this idea and move forward with it, in the face of possible setbacks...

4. Your works have generally won audiences and critics, however, it was "Praga" that crossed the Spanish border. Why do you think readers and theater audiences not only in Spain, but also abroad loved your Praga?

Perhaps because Prague connects with universal themes. One of my starting points in writing it was to delve deeper into how love and friendship work over time. Regardless of sexual orientation. Regardless of whether your partner and your friends are men or women. We are all human beings before being gay or straight, let's understand it once and for all. Desire, love, disappointment, the need to be loved... make all of us very similar. And the passage of time shakes all of us all. Prague deals on this, and these themes are universal issues, it doesn't matter if the play develops in Madrid or Thessaloniki. Besides that, there's something clear: Themis Theocharoglou and the three wonderful performers, Christos Mastrogiannidis, Giannis Tomazos and Loukia Vasiliou have understood it perfectly. They have done an excellent, smart, deep and risky job, very

powerful, at the National Theater of Northern Greece. I was lucky to see it in Thessaloniki last december and I loved it. Let me say that I will always thank the team and Maria Chatzemmanouil, my translator, for believing in Prague and for defending its premiere in Greece. And I will always be grateful to the the NTNG and, of course, the Thessaloniki audience for the excellent way they are receptioning the play.

5.Javier, what are you really like as a viewer? Did your status as a playwright somehow displace the joy of the inner emotional charge from within you, where the spectator, the subject and the spectacle become One? Has your involvement with playwriting pushed you to have an anatomical understanding of theater?

After more than thirty years dedicated to the theater and working as a cultural manager for the last few years, which is why I see a lot of performances throughout the season, I consider myself enormously lucky because when the lights go down and the show starts, the world around me disappears... It is inevitable that, with the passage of time and experience, the arousal of emotion costs a little more... But not because I focus on technical aspects or on writing during the show. I do that later, when I leave the theater. Maybe there is still something of a child in my way of receiving what happens on stage. I like that.

6.To the question whether the writing virtue is teachable or is something that belongs to the writer's experience, what would you answer?

For many years I was a dramaturgy teacher at the Aula de Teatro of the University of Alcalá, in Madrid. From that experience and from my own experience as a student, I have come to the conclusion that we can learn techniques and we can analyze and admire how other authors write, especially the great classical and contemporary masters. We can also practice writing under the guidance of a teacher and learn from our technical mistakes. But that's not all... I compare it with music: someone who sings well at home cannot sing on stage in front of an audience without prior technical preparation. Classes and learning are an important part of mastering the trade. But no one can teach us how to have good ideas for the stage or how to interest the audience. And no one can teach us how to be generous enough to pour an intimate part of ourselves into a character or a story.

7.Does a writer write for his audience, for himself, or for both? Is writing essentially a redemption for the writer, implying that there are primary benefits for the writer? In short, Javier, why do you write, have you answered it?

In a way, I write for both. I have to feel that what I write concerns me, as I said before. But I also write clearly for the audience: not for its unconditional approval, of course, it's not like that. But I am aware that a play that doesn't reach the public is like a love declaration which is never pronounced: an intimate but also frustrated attempt to share something unique. In addition, theater is a collective act that imposes its own rules on writing simply

to exist, simply to have the chance to go on stage. To sum up, in my case, there is a balance between writing to express myself and writing for the public. If I only wrote for myself, I would probably write poems, not plays...

Anyhow, this question leads me to think about my most recent work, "An Italian Song", which has an important part of self-inquiry and redemption: it deals with my parents' separation when I was a child, the discovery of one's own sexuality and the courage of a women in Spain in 1977. Well, I would never have written this story if I had not felt that, in some way, there is a parallel between what happens to the characters and the experience of the audience: in 1977 and in Spain, women and gays had a long way to go towards the conquer of their rights, surrounded as they were by a deeply masculine environment, fully contaminated by Franco's fascist ideology. So the play focus on the difficulties of fighting and defending oneself, in an hostile context. The fight of the main characters to be respected is the fight of our people for democracy and justice on those days. Or today, why not. Again, the balance between myself and the audience, the particular experience and the shared one. Theatre is not confession; above all, theater is communication.

8. Concluding the interview, would you like to share with us a useful piece of advice you were once given?

A long time ago, I shared my doubts about the interest of a play I was writing with a good friend and admired colleague, because I thought maybe the audience would rejected it. "Don't think about that", he said. "Just write. You'll never control who will decide to hear your voice, so... Why do you care? Just listen to yourself and write."

ΧΑΒΙΕΡ ΔΕ ΔΙΟΣ: «ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ, ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ»

Ο Χαβιέρ Δε Διός είναι συγγραφέας, φιλόλογος, σκηνοθέτης και καθηγητής. Πολλά έργα του από την ευρεία θεατρική παραγωγή του έχουν μεταφραστεί σε άλλες γλώσσες. Είναι ένας καταξιωμένος άνθρωπος του θεάτρου. Την περίοδο αυτή ανεβαίνει στο ΚΘΒΕ το έργο του «Πράγα» σε σκηνοθεσία του Θέμη Θεοχάρογλου. Επικοινωνήσαμε μαζί του και με περισσή προσήνεια απάντησε στις ερωτήσεις που του θέσαμε!

Σπούδασες φιλολογία στο Πανεπιστήμιο της Μαδρίτης, έχεις εργαστεί ως καθηγήτρια Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Παραστατικών Τεχνών σε δημόσια κέντρα, σε έχει εντούτοις διαρρήδην απορροφήσει το θέατρο. Ποιο ήταν αλήθεια το έναυσμα να ασχοληθείς με τον μαγικό κόσμο της θεατρικής γραφής;

Ανέκαθεν ήμουν θεατρόφιλος και διάβαζα θέατρο. Και πάντα με ενδιέφερε το θέατρο μαθητιόθεν, όχι βέβαια μόνο κατά τη διάρκεια των σπουδών μου αλλά και στην ενήλικη και επαγγελματική μου ζωή. Θυμάμαι μάλιστα ότι τα πρώτα μου γραπτά, όταν ήμουν πολύ μικρός, είχαν τη μορφή μικρού μήκους θεατρικών έργων. Ήταν όμως η δημιουργία της δικής μου εταιρείας, La Barca Teatro, το 1996, που με ώθησε οριστικά στη δραματουργία. Η καριέρα μου ως θεατρικός συγγραφέας ξεκίνησε πραγματικά με το La Barca Teatro, για μεγάλο χρονικό διάστημα έγραφα τα κείμενά μου για τους ηθοποιούς αυτής της συμπαγούς ομάδας, αν και δίδαξα επίσης θεατρική συγγραφή στο Πανεπιστήμιο και

έγραφα κείμενα για άλλες ομάδες. Το La Barca Teatro ήταν το μέρος όπου ήμουν απολύτως ελεύθερος να δοκιμάσω και να σκηνοθετήσω τα έργα μου. Η Πράγα είναι ένα από αυτά τα έργα που έγραψα και σκηνοθέτησα με την ομάδα της La Barca.

Αναρωτιέμαι, έχεις μια συγκεκριμένη μέθοδο γραφής, ή η ίδια η γραφή σε παρασύρει; Πόσο επηρεάζουν τη συγγραφή των έργων σου τα θέλω και οι απαιτήσεις του μεγάλου αναγνωστικού κοινού που έχεις δημιουργήσει, και πόσο ελεύθερος αισθάνεσαι μέσα στη συγγραφική διαδικασία;

Η ελευθερία κατά τη διαδικασία της συγγραφής είναι απαραίτητη για μένα. Η κύρια ιδέα, αυτό που θέλω να επικοινωνήσω με τη δουλειά μου, σμιλεύει σταδιακά τη δομή και την εξέλιξη του έργου, έτσι δεν αρχίζω ποτέ να γράφω με ένα κλειστό ή πλήρες σχήμα για το πώς θα είναι το έργο στο τέλος της διαδικασίας. Το έργο πρέπει να είναι ζωντανό και να μεγαλώνει μόνο του. Η πλοκή και οι χαρακτήρες πρέπει να αποκαλυφθούν καθώς τους γράφω. Φυσικά, έρχεται μια στιγμή που όλα τα στοιχεία είναι καλά καθορισμένα, αλλά αυτό δε συμβαίνει στην αρχή. Το γράψιμο είναι μια ανακάλυψη. Νομίζω ότι αυτό είναι συνεπές με την ιδέα να γράψω αυτό που πραγματικά χρειάζεται να γράψω. Δεν μπορώ να εγκαταλείψω αυτήν την ιδέα: να γράψω αυτό που χρειάζομαι. Ακόμη και όταν αποδέχομαι την πρόταση για έργα που μου έχουν ανατεθεί, θεωρώ απαραίτητο το θέμα να συνδεθεί βαθιά με τις δικές μου αντιφάσεις, τις συγκρούσεις και τα συναισθήματά μου. Αν στην αρχή δεν καταστεί εφικτό, ιχνηλατώ τις ερωτήσεις και τις προοπτικές που με αγγίζουν τόσο βαθιά, που νιώθω ότι συμμετέχω στο έργο. Με αυτό δεν εννοώ ότι πρέπει να μιλήσω για μένα, αλλά ότι πρέπει να νιώθω ότι οι χαρακτήρες, η πλοκή, οι καταστάσεις, οι διάλογοι... όλα αυτά να προέρχονται από εμένα, να είναι αναμφίβολα δικά μου. Αν όχι, θα πίστευα ότι δεν είμαι ειλικρινής με το κοινό.

Στα έργα σου οι ήρωες φέρουν πρώτα απ' όλα σαν ακριβοθώρητο θησαυρό την αλήθεια. Η ελληνική κοινωνία με τις τόσες αναστολές και αρρυθμίες που την κατατρύχουν πόσο έτοιμη φαίνεται να επωμιστεί το βάρος της αλήθειας των πραγμάτων;

Όλες οι κοινωνίες έχουν τις δικές τους αναστολές και, όπως λες, τις αρρυθμίες τους. Όπως όλοι γνωρίζουμε, από τις απαρχές του το θέατρο έχει χρησιμεύσει για να λυτρώσει την κοινωνία από τα ταμπού και τις αντιφάσεις της. Μου αρέσει αυτή η ιδέα. Είναι αλήθεια ότι, γενικά, οι βασικοί μου χαρακτήρες υπερασπίζονται τη δική τους αλήθεια απέναντι στις κοινωνικές επιβολές, αλλά το κάνουν ως μέρος της πορείας τους προς την αυτοεπίγνωση. Ανακαλύπτουν καθώς ζουν ότι πρέπει να πέσουν οι μάσκες και τα ψέματα να αποκαλυφθούν, ως άτομα και ως κοινωνία. Είναι απαραίτητο να κοιτάξετε απευθείας στον καθρέφτη, δε γίνονται δεκτές οι μεταμφιέσεις. Ως εκ τούτου, μπροστά στον καθρέφτη τους, γεννιούνται τα ερωτήματα και η αλήθεια, η αλήθεια τους, ίσως τότε να γίνεται ορατή. Ως θεατρικός συγγραφέας, δεν έχω απαντήσεις, αλλά έχω πολλές ερωτήσεις για τον εαυτό μας και τον κόσμο μας. Και το θέατρο είναι ένα εξαιρετικό όχημα για να τα εγείρει. Και να τα μοιραστούμε. Αυτό είναι ένα από τα κύρια και σπουδαία μαθήματα που μας δίδαξε το κλασικό σας θέατρο.

Όσον αφορά την Πράγα, η οικουμενική της αλήθεια δε συνδέεται μόνο με τα συναισθήματα, αλλά με τα ανθρώπινα και πολιτικά δικαιώματα. Σε μια δημοκρατία δεν είναι δυνατόν να τα αποφεύγουμε. Το μεγαλείο της δημοκρατίας, το οποίο πρέπει να υπερασπιστούμε, είναι ότι εγγυάται πως ως πολίτες έχουμε όλοι τα ίδια δικαιώματα. Και πιστεύω ότι πρέπει να διατηρήσουμε αυτή την ιδέα και να προχωρήσουμε με αυτήν, μπροστά σε πιθανές αναποδιές...

Τα έργα σου έχουν κατά γενική ομολογία κερδίσει κοινό και κριτικούς, ωστόσο, ήταν «Η Πράγα» που ξεπέρασε τα ισπανικά σύνορα. Γιατί πιστεύεις ότι οι αναγνώστες και το θεατρικό κοινό όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και στο εξωτερικό αγάπησαν τόσο πολύ τη δική σου Πράγα;

Ίσως επειδή η Πράγα συνδέεται με παγκόσμια θέματα. Μία από τις αφετηρίες μου στο γράψιμο ήταν να εμβαθύνω στο πώς η αγάπη και η φιλία εξελίσσονται και αλληλεπιδρούν με την πάροδο του χρόνου. Ανεξαρτήτως σεξουαλικού προσανατολισμού. Ανεξάρτητα από το αν ο/η σύντροφός σας και οι φίλοι σας είναι άνδρες ή γυναίκες. Είμαστε όλοι άνθρωποι πριν γίνουμε γκέι ή στρέιτ, ας το καταλάβουμε μια για πάντα. Η επιθυμία, η αγάπη, η απογοήτευση, η ανάγκη να μας αγαπούν... υπογραμμίζουν την ομοιότητά μας. Και το πέρασμα του χρόνου μας επηρεάζει καταλυτικά όλους. Η Πράγα ασχολείται με αυτό, και αυτά τα θέματα είναι καθολικά ζητήματα, δεν έχει σημασία αν το έργο αναπτύσσεται στη Μαδρίτη ή στη Θεσσαλονίκη. Πέραν αυτού, υπάρχει κάτι ξεκάθαρο: ο Θέμης Θεοχάρου και οι τρεις υπέροχοι ερμηνευτές, ο Χρήστος Μαστρογιαννίδης, ο Γιάννης Τομάζος και η Λουκία Βασιλείου το έχουν αντιληφθεί πλήρως. Έχουν κάνει εξαιρετική, έξυπνη, βαθιά και ρηξικέλευθη δουλειά, πολύ δυνατή, στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Είχα την τύχη να το δω στη Θεσσαλονίκη τον περασμένο Δεκέμβριο και το λάτρεψα. Επιτρέψτε μου να πω ότι θα νιώθω πάντα ευγνώμων για την ομάδα και για τη Μαρία Χατζεμμανουήλ, τη μεταφράστριά μου, που πίστεψαν στην Πράγα και υπερασπίστηκαν την πρεμιέρα της στην Ελλάδα. Και θα είμαι πάντα ευγνώμων στο ΚΘΒΕ και, φυσικά, στο κοινό της Θεσσαλονίκης για τον εξαιρετικό τρόπο που υποδέχεται το έργο.

Χαβιέρ, πώς είσαι αλήθεια ο ίδιος ως θεατής; Η ιδιότητά σου ως θεατρικού συγγραφέα εκτόπισε άραγε κάπως τη χαρά της εσωτερικής συγκινησιακής φόρτισης από μέσα σου, όπου θεατής, θεώμενος και θέαμα γίνονται Ένα; Σε έχει ωθήσει μήπως η ενασχόλησή σου με τη θεατρική γραφή να έχεις μια ανατομική αντίληψη για το θέατρο;

Έπειτα από περισσότερα από τριάντα χρόνια αφιερωμένη στο θέατρο και τη δουλειά, ως πολιτιστικός υπεύθυνος τα τελευταία χρόνια, εξ ου και παρακολουθώ πολλές παραστάσεις όλη τη σεζόν, θεωρώ τον εαυτό μου εξαιρετικά τυχερό γιατί όταν χαμηλώνουν τα φώτα και ξεκινά η παράσταση, ο κόσμος γύρω μου εξαφανίζεται... Είναι αναπόφευκτο, με το πέρασμα του χρόνου και της εμπειρίας, η διέγερση του συναισθήματος να κοστίζει λίγο περισσότερο... Αλλά όχι επειδή επικεντρώνομαι σε τεχνικές πτυχές ή στο γράψιμο κατά τη διάρκεια της παράστασης. Το κάνω αργότερα, όταν φύγω από το θέατρο. Ίσως υπάρχει ακόμα κάτι σαν παιδί στον τρόπο μου να λαμβάνω ό,τι συμβαίνει στη σκηνή. Μου αρεσει αυτο.

Στην ερώτηση αν είναι διδακτική η συγγραφική αρετή ή είναι κάτι που εναπόκειται στο βίωμα του γράφοντος, τι θα απαντούσες;

Επί πολλά χρόνια υπήρξα καθηγητής δραματουργίας στο Aula de Teatro του Πανεπιστημίου του Alcalá, στη Μαδρίτη. Από αυτή την εμπειρία και από τη δική μου εμπειρία ως φοιτητής, έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι μπορούμε να μάθουμε τεχνικές και μπορούμε να αναλύσουμε και να θαυμάσουμε πώς γράφουν άλλοι συγγραφείς, ειδικά οι μεγάλοι κλασικοί και σύγχρονοι δάσκαλοι. Μπορούμε επίσης να εξασκηθούμε στη γραφή υπό την καθοδήγηση ενός δασκάλου και να μάθουμε από τα τεχνικά μας λάθη. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό... Το συγκρίνω με τη μουσική: κάποιος που τραγουδάει καλά στο σπίτι δεν μπορεί να τραγουδήσει στη σκηνή μπροστά σε κοινό χωρίς προηγούμενη τεχνική προετοιμασία. Τα μαθήματα και η μάθηση είναι ένα σημαντικό μέρος της εξοικείωσης με τον παλμό του κόσμου. Κανείς όμως δεν μπορεί να μας διδάξει πώς να έχουμε καλές ιδέες για τη σκηνή ή πώς να αιχμαλωτίσουμε το ενδιαφέρον του κοινού. Και κανείς δεν μπορεί να μας διδάξει πώς να είμαστε αρκετά χαρισματικοί ώστε να μεταγράψουμε ένα οικείο μέρος του εαυτού μας σε έναν χαρακτήρα ή μια ιστορία.

Ένας συγγραφέας γράφει άραγε για το κοινό του, για τον εαυτό ή και για τα δύο; Συνιστά ουσιαστικά μια λύτρωση για τον λογοτέχνη η συγγραφή, δηλωτικό ότι υπάρχουν πρωτογενή οφέλη για τον συγγραφέα; Εν ολίγοις Χαβιέρ, γιατί γράφεις, το έχεις απαντήσει;

Κατά κάποιο τρόπο γράφω και για τα δύο. Πρέπει να νιώσω ότι αυτά που γράφω με αφορούν, όπως είπα και πριν. Αλλά γράφω καθαρά και για το κοινό: όχι εντούτοις για την άνευ όρων έγκρισή του. Αλλά γνωρίζω ότι ένα έργο που δεν αγγίζει το κοινό είναι σαν μια ανεπίδοτη δήλωση αγάπης: μια οικεία αλλά και άκαρπη προσπάθεια να μοιραστείς κάτι μοναδικό. Επιπλέον, το θέατρο είναι ένα συλλογικό βίωμα που επιβάλλει τους δικούς του κανόνες στη γραφή απλώς για να υπάρχει, απλώς για να έχει τη δυνατότητα να

ξεδιπλωθεί επί σκηνής. Συνοψίζοντας, στην περίπτωση μου, υπάρχει μια ισορροπία ανάμεσα στο να γράφω για να εκφραστώ και στο να γράφω για το κοινό. Αν έγραφα μόνο για τον εαυτό μου, μάλλον θα έγραφα ποιήματα, όχι θεατρικά έργα...

Εν πάση περιπτώσει, αυτή η ερώτηση με ωθεί να αναλογιστώ την πιο πρόσφατη δουλειά μου, το «Ένα ιταλικό τραγούδι», το οποίο διαπραγματεύεται ένα σημαντικό μέρος της αυτοανακάλυψης και της λύτρωσης: αναφέρεται πιο συγκεκριμένα στον χωρισμό των γονιών μου όταν ήμουν παιδί, την ανακάλυψη της σεξουαλικότητάς μας και το θάρρος μιας γυναίκας στην Ισπανία το 1977. Λοιπόν, δε θα είχα γράψει ποτέ αυτή την ιστορία αν δεν ένιωθα ότι, κατά κάποιο τρόπο, υπάρχει ένας παραλληλισμός μεταξύ αυτού που συμβαίνει στους χαρακτήρες και της εμπειρίας του κοινού: Το 1977 και στην Ισπανία, οι γυναίκες και οι ομοφυλόφιλοι είχαν πολύ δρόμο να διανύσουν για την κατάκτηση των δικαιωμάτων τους, περιχαρακωμένοι όπως ήταν από ένα βαθιά πατριαρχικό περιβάλλον, πλήρως μολυσμένο από τη φασιστική ιδεολογία του Φράνκο. Έτσι το έργο επικεντρώνεται στις δυσκολίες του να πολεμήσει κανείς και να αμυνθεί, σε ένα εχθρικό πλαίσιο. Ο αγώνας των πρωταγωνιστών που πρέπει να σεβαστούν είναι ο αγώνας του λαού μας για δημοκρατία και δικαιοσύνη εκείνες τις μέρες. Ή σήμερα γιατί όχι. Και πάλι, η ισορροπία μεταξύ εμένα και του κοινού, η ιδιαίτερη εμπειρία και η κοινή. Το θέατρο δεν είναι εξομολόγηση, πάνω απ' όλα το θέατρο είναι επικοινωνία.

Ολοκληρώνοντας τη συνέντευξη, θα ήθελες να μοιραστείς μαζί μας μία χρήσιμη συμβουλή που σου έδωσαν κάποτε;

Πριν από αρκετό καιρό, εκμυστηρεύτηκα τους ενδοιασμούς μου για τον αντίκτυπο μιας παράστασης που έγραφα, σε έναν καλό φίλο και συνάδελφο που θαυμάζω, διότι ήμουν της άποψης ότι το κοινό πιθανότατα θα το απέρριπτε. «Μην το σκέφτεσαι», είπε. «Απλώς γράψε. Δεν μπορείς να ελέγξεις ποτέ ποιος θα αποφασίσει να ακούσει τη φωνή σου, οπότε... Γιατί σε νοιάζει; Απλώς ακούσε τον εαυτό σου και γράψε».

Ευχαριστώ πολύ τον Χαβιέρ Δε Διός για την πολύ ενδιαφερούσα συνομιλία μας και του εύχομαι καλή συνέχεια στην ήδη σπουδαία καλλιτεχνική του πορεία.

Συνέντευξη: Ευθύμιος Ιωαννίδης

Χαίρετε, είμαι ο Ευθύμιος, είμαι φιλόλογος και συντάκτης της πολιτιστικής ιστοσελίδας Thess culture.gr. Αγαπώ πολύ τη μουσική, τις τέχνες, την ανάγνωση και το θέατρο, ενώ συνεντεύξεις μου και κριτικές μου έχουν δημοσιευτεί κατά καιρούς στον ηλεκτρονικό τύπο. Διαχειρίζομαι παράλληλα τις σελίδες «Ορθογραφία και ορθοέπεια», «Βιβλιοφιλία και βιβλιολογία» και υπήρξα επί πολλά έτη ενεργό μέλος και συντονιστής στις λέσχες ανάγνωσης των βιβλιοθηκών του Δήμου Κορδελιού- Ευόσμου.

Share:

-
-
-